

zang van den Hemelvaartsdag gehoord: „Verhoogt o poorten! nu den boog! Rijst, eeuwige deuren! Rijst omhoog! Opdat gij uw Koning moogt ontvangen.”

Zoo zagen wij de heerlijkheid en vreeselijkheid van den Middelaar der Herschepping. Hij bewoog hemel en aarde.

Zeker, maar er geschiedde ook een heilbeving!

Want Mattheüs verhaalt ons verder, dat de wachters zeer verschrinkt geworden zijn! En dat nu is letterlijk een woord, dat ook gebruikt is bij aardbeving. Zij werden gebeefd, geschud. En nu waren deze wachters instrumenten van de hel. Ze hebben de opdracht om den Nazarener terug te houden in Zijn graf. Maar Hij heeft toch het geweld des doods gebroken. De dood was in handen van den satan. Maar Jezus heeft krachtelijk bewezen te zijn de Zoon van God. Zoon van den levenden God: Zelf het leven hebbende en met kracht naar voren doen brekende op dezen Paaschmorgen. Ontzaglijke verwarring ontstaat er. Geen wonder ook. En verwarring brengen zij ook teweeg met hun boodschap onder hun lastgevers. Want achter deze betaalde huurlingen ziet ge den bozen wil der Joden en het geweld der Romeinen. In der waarheid spannen allen samen tegen het Heilig Kind Jezus, dezen gehoorzamen Knecht des Heeren. Hier is in beginsel de gansche wereldmacht! En het is haar toelag en lust om den Nazarener tegen te houden, zoo het mogelijk ware, in Zijn Paaschwerk. Och, het is de strijd der Hel om in deze handlangers den Koning van het Hemelrijk ten onder te houden. Maar — Jezus Christus heeft de hel doen beven op haar grondvesten. Hij bewees te zijn de Zoon van den levenden God. Hij zal Zijn Kerk bouwen op deze petra! En de poorten der hel zijn uit haar hengsels gelicht en vermogen niets.

Zoo vreeselijk is onze Heere Jezus Christus!

En toch. In deze beving spaart Jezus Christus nog!

Want voor het laatst zal de verzezen Levensvorst, zal de Messias, het Sanhedrin tot geloof oproepen.

Want deze grafwachters hebben de taak om het Paaschevangelie te brengen voor het Joodsche en Romeinsche forum! Ze moeten nu gaan rapporteren, dat deze verleider absoluut geen verleider bleek te zijn geweest. (cf. Mt. 27:63). Hij heeft gedaan wat Hij voorgezegt had. En dat was voor de oversten bewijs genoeg, naar de Schriften, dat Jezus van Nazareth de Messias moest zijn, de Zoon van den levenden God. Zoo roept Jezus Christus de oversten des volks tot geloof in Hem. Hij geeft hun een laatste kans om het volk Israël als goede leidslieden voor te gaan en rond te roepen: „de Messias is gekomen”. En dan konden zij hun vonnis herroepen!

Maar het Sanhedrin volhardt in zijn halsstarrige houding! En de oversten hebben getoond te zijn kinderen van den vader der leugenen! Ze laten de soldaten liegen en brengen persoonlijk aan den stadhouder zóo rapport uit, dat de Nazarener onder den ban liggen blijft. Zoo heeft de Paaschvorst door deze heilbeving de macht der hel doen volharden in haar verzet tegen Hem! Maar het feit der verharding komt niet voor Zijn rekening, maar ligt alleen voor haar eigen verantwoordelijkheid! Zoo verklaart Jezus Christus het geheele proces voor ongeldig! Hij heeft bewezen, gedemonstreerd, te zijn de Zoon van den levenden God.

Maar de verzezen Heiland heeft ook nog veroorzaakt een beving in Zijn kerk. Want groote vreeze is er gevallen in het hart van eenige vrouwen. Die zijn gekomen om het graf van hun Meester te bezien. En zij waren er getuige van hoe de engel zijn werk deed en hoe de wachters, bleek als dooden, radeloos van angst, wegreunden.

Geen wonder, dat de vreeze ook het hart dezer vrouwen vervult.

Het is toch voor het eerst, dat de Kerk van Christus engelen ziet. En dat is een feit van de eerste orde! Nu toch zien deze vrouwen wat de geloovigen van het Oude Testament steeds met doods-vreeze heeft vervuld. Ze hebben nu engelen gezien. Geen wonder, dat de engel zeggen moet: „Vrees niet! Laat uw vreeze varen”.

Zeker, de komst van deze vrouwen sprak van haar liefde tot Jezus. Maar ook van haar ongehoorzaamheid aan Zijn Woord. En dat de vrees groot is, behoeft dus geen verwondering te wekken. De gemeente van den levenden Heiland staat te beven van angst. Maar al spoedig zal er een beving van blijdschap door de harten en levens van discipelen en discipulinnen varen. Want de Heer is waarlijk opgestaan! Des Heeren sterke rechterhand doet door haar daan de wereld beven; houdt door haar kracht Gods volk in stand.

En wanneer dan de engel Zijn Paaschboodschap heeft overgebracht en een opdracht aan de vrouwen heeft gegeven, dan gehoorzamen zij. Maar hun haast is toch wel wat wonderlijk! Ze gaan met vreeze en groote blijdschap! Want hoe vreeselijk was deze plaats! Ze hebben ontdekt het Messiaansche geheim van hun Heiland! Gewisselijk, de

Heere is aan deze plaats! En Hij bleek te zijn de Zoon van den levenden God.

Maar het is dan toch levens oorzaak van groote blijdschap geweest. Blijdschap over hun Heiland en over de grootheid van Zijn macht en heerlijkheid.

En zoo heeft zich de beving van de Kerk van Christus voortgeplant tot op den huidigen dag! Hemel en aarde zijn bewogen door dezen Paaschvorst. Hij heeft de hel doen schudden op haar grondvesten. En Zijn gemeente heeft zich van af dezen grooten dag opgemaakt om deze boodschap over te brengen aan de einden der aarde met vreeze en groote blijdschap.

Want nu weet de Kerk, dat haar Heiland krachtelijk heeft bewezen te zijn de Zoon van God. En het klinkt tot alle volken en koningen der aarde: „Dient den Heere met vreeze! en verheugt u met beving! Kust den Zoon, opdat Hij niet toorne; en gij op den weg vergaet, wanneer Zijn toorn maar een weinig zou ontbranden.”

Zoo zult ge ook vandaag met vreeze de heilsmare van Christus' opstanding vertellen. Hoe groot, hoe vreeselijk is onze Heere Jezus Christus!

En toch met groote blijdschap! Want nu behoeft Jezus niet meer Zijn discipelen te verbieden te zeggen, dat Hij, d.i. de Zoon van Jahweh, de Messias is. (cf. Mt. 16:20). Het wordt nu door Hem bevestigd, dat op deze petra der apostolische belijdenis de Kerk gebouwd zal worden. Tot aan den jongsten dag bouwt de Paaschkoning aan Zijn Kerk! En de poorten der hel zullen Zijn gemeente niet overweldigen. En zoo verheugt Zijn Kerk zich met beving! Want Hij bewijst dagelijks te zijn de Zoon van den levenden God.

Geloofd zij God! Geloofd zij Jezus Christus!

B.

D. K. W.

UIT DE SCHRIFT

Paaschfeest.

Wat weent gij?

Joh. 20:15.

De Opstanding van Jezus Christus uit de dooden is eenzijdig vol felle schittering. Hemelsch licht flitst omlaag, de schoot der aarde schokt, bliksemende engelengestalten verschijnen bij het graf; — de Opstanding vangt aan in ontzagwekkende majesteit.

En anderzijds is die Opstanding vol teederheid. Ze loopt uit in de vriendelijke verschijning van den verzezen Heiland; en het eerste woord dat Hij spreekt, is een woord van deelneming in de ellende der menscheid, van toetreding op den nood en de smart die Hij aantreft. Een woord van liefde en hulpvaardigheid: — Wat weent gij?

Zoo is het beloop van Christus' Opstanding. En zoo is ook haar bedoeling.

Wat aan den Paaschmorgen geschiedde is een ontzaglijk werk van Goddelijke kracht. Een werk waarin hemel en aarde en hel deelnemen, waarin het machtigste wonder gewrocht werd dat ooit werd gezien of gezien zal worden, waarin satan werd geboid en weerloos gelegd aan de voeten van den Zoon des Menschen. Het zijn de indrukwekkende verschijnselen, die de Opstanding vergezellen, welke ons van deze dingen spreken.

Doch dit alles heeft tot bedoeling en resultaat, om aan de wereld een Koning en Herschepper te geven, die op haar toetreedt in haar ellende, die zich in liefde en genade inlaat met haar smart, en die in het eerste woord dat Hij op den Paaschmorgen tot haar spreekt de heerlijke taak openbaart waartoe Hij opstond uit de dooden, — immers om aan de menscheid in haar tranen zich de machtige Levensvorst te betoonen, die sieraad geeft voor asch.

Wat weent gij?

Treffend woord bij het geopend graf van Christus.

Het wijst ons de heillooze macht waaronder de menscheid gebukt gaat, en die door Christus in Zijn opstanding overwonnen werd, — de macht des doods.

Het is de macht des doods, die de menscheid den weg van lijden en gewezen deed opgaan, die haar het graf dolf en de eeuwige rampzaligheid ontsloot. Dien dood wierpen wij ons in de armen toen wij van den God des Levens afvielen, en die dood heerscht nu naar recht over ons. Hoe veel lijden, welk een stroom van tranen heeft die dood reeds doen uitbreken, gelijk hij heerscht op elk gebied; in de ziel, in het lichaam, in heel het bestaan en alle levensverhoudingen van mensch en menscheid. Het menscheit geslacht gaat zijn weg van geklag en gewezen; het gansche schepsel zucht; en de historie der menscheid is de historie van haar smart.

Wat weent gij? — zoo vraagt de opgestane Christus.

Het is Zijn eerste woord.

Het is Zijn Opstandingsvraag.

Het is het woord waarmee Hij vanuit het ontsloten graf de lijdende en zuchtende menscheid

tegenmoet treedt. Niet wijf Hij allerlei hulpmiddel aanbrengt om dat lijden te verzachten en die ellende te verlichten, — maar omdat Hij den oorsprong der tranen wegnam en de bron der ellende dempte; omdat Hij den dood overwon.

Daarom past die vraag bij het geopend graf. Want in dat graf droeg de Middelaar den dood als bezoldiging der zonde, ten einde toe; in dat graf greep Hij hem, die het geweld des doods had, namelijk den duivel, en ontnam hem zijn wapen; en uit de ontsloten spelonk tredende roept Hij der menscheid verzoening met God toe, en onverderfelijk Leven.

Indien wij nu maar waarlijk treuren.

Indien wij nu maar niet slechts droefheid zijn en tranen storten over allerlei leed en kruis, dat ons in dit leven overkomt; maar in oprechtheid weenen over den oorsprong van alle smart, over den dood aan welken wij van nature onderworpen zijn; hierover weenen, dat wij uit onszelf den God niet kennen, Hem missen, door onze zonden Hem vertoornd hebben, de macht des doods in ons hart gevoelen, en groote schuld voor God hebben.

En indien wij maar waarlijk den Christus zoeken, gelijk Hij Zich op den Paaschdag openbaart; de Levensvorst, die de schatten aan Zijn kruis verworven, door de kracht Zijner Opstanding uitdeelt, opdat Hij alle tranen van de oogen zou afwisschen.

Dan wendt Hij op Paaschfeest Zijn aangezicht ook tot ons, met het! — Wat weent gij? En dan mogen wij, neergezonken aan Zijn voeten, gelooven dat in dezen verzezen Middelaar alles voor ons is aangebracht dat onze droefheid in blijdschap kan veranderen, — verzoening en gerechtigheid, vrede, herschepping, eeuwig leven.

En het zal feest zijn in onze ziel.

U.

v. A.

KERKELUK LEVEN

Veiligheid voor in- en uitwendigen mensch.

(Paschen.)

In plaats van de gewone artikelen, die ik ditmaal laat rusten, met het oog op het Paaschfeest, geef ik hier (tevens aan een verzoek voldoende) een schets over Psalm 16:9-11. De tekst is ons allen bekend. Ik laat hem volgen in de vertaling van wijlen Prof. M. Noordt zij:

vs. 9. Daarom verblijdt zich mijn hart en verheugt zich mijne ziel;

zels mijn vleesch zal wonen in zekerheid!

vs. 10. Want Gij zult niet overlaten mijne ziel aan het doodenrijk,

niet overgeven uwen gunsteling om het graf te zien!

vs. 11. Gij zult mij bekend maken het pad des levens; verzadiging van volle vreugde is met uw

aangezicht;

liefelikheden zijn in uwe rechterhand eeuwiglijk!

(De exegese van Prof. M. Noordt zij is gevolgd en overal ondersteld. Deze exegese gaat er van uit, dat Psalm 16 gedicht is na de opheffing der plaag na de volkstelling.)

INLEIDING. Theocratie. Israël „naar den Geest”, kerk, anders dan Israël naar het vleesch. Dit laatste zoekt zijn „veiligheid” (gelijk zijn rijkdom) in wat men zien, meten, tasten kan. Israël naar den Geest anders; zijn rijkdom is Jahwe (de HEERE), (vs. 8) het kan dus rijk zijn, ook als het vleesch zegt: het is arm. Zoo is het ook veilig in Jahwe, al zegt het vleesch: het is onveilig.

THEMA:

De vreugde van den theocratischen koning over zijn absolute veiligheid.

VERDEELING:

1. Het FEIT der vreugde van in- en uitwendigen mensch in het HEDEN.

2. De BEVESTIGING der vreugde voor in- en uitwendigen mensch in de TOEKOMST.

3. De VERVULLING der vreugde aan in- en uitwendigen mensch in alle eeuwigheid.

I. Het FEIT.

a. Er is vreugde: blijkens de werkwoorden:

„zich verblijden”, „zich verheugen”, „wonen in zekerheid”. Ook dat is vreugde; zekerheid = veiligheid; het wonen in veiligheid is continuüm (voortdurende toestand) van vreugde in en door en om de objectieve veiligheid (9a, 9b).

b. die vreugde is een vreugde van in- en uitwendigen mensch.

1. Begrippen in- en uitwendigen mensch in bijbelschen zin op te vatten, volgens spraakgebruik van Paulus. (Zie „Reformatie” verleden week).

2. Hier is sprake van den inwendigen mensch: „hart” en „ziel”, 9a. Deze twee in onderscheiding van „vleesch” (M. Noordt zij).

3. Ook is er sprake van den uitwendigen mensch: „vleesch”.

c. In- en uitwendige mensch niet te scheiden: want